

Votre Programme Matmidim – Chiour ALEPH

Semaine du 3 au 7 septembre 2023

Souguia n°102

ת"ס

Matmidim

Programme d'étude Mondial

Sujet de la semaine :

Sonneries du Choffar (2)

- Longueur des sonneries -

Pour la Refoua Chelema de

Haim Dan Patrick ben David

Et Batel bat Simha

Tephila avant le Limoud

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁלֹא יֵאָרַע דְּבַר תְּקֵלָה עַל יָדֵי, וְלֹא אֶכְשַׁל בְּדַבַּר הַלְכָה, וְיִשְׁמְחוּ בִּי חֲבֵרֵי, שְׁלֹא אֵמַר עַל טָמֵא טְהוֹר וְלֹא עַל טְהוֹר טָמֵא, וְלֹא עַל מִתָּר אָסוּר וְלֹא עַל אָסוּר מִתָּר, וְלֹא יִכְשְׁלוּ חֲבֵרֵי בְּדַבַּר הַלְכָה וְאֶשְׁמַח בָּהֶם. כִּי יִי יִתֵּן חֲכָמָה מִפִּי וְדַעַת וְתְבוּנָה. גַּל עֵינַי וְאִבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ

Tephila après le Limoud

מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁשִׁמְתָּ חֻלְקֵי מִיּוֹשְׁבֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ. וְלֹא שִׁמְתָּ חֻלְקֵי מִיּוֹשְׁבֵי קְרִנּוֹת. שְׁאֲנִי מְשַׁכְּמִים וְהֵם מְשַׁכְּמִים. אֲנִי מְשַׁכְּמִים לְדַבְרֵי תוֹרָה וְהֵם מְשַׁכְּמִים לְדַבְרֵי בְטִלִּים. אֲנִי עֲמַל וְהֵם עֲמַלִּים. אֲנִי עֲמַל וּמְקַבֵּל שְׂכָר וְהֵם עֲמַלִּים וְאֵינָם מְקַבְּלִים שְׂכָר. אֲנִי רֵץ וְהֵם רְצִים. אֲנִי רֵץ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא, וְהֵם רְצִים לְבָאֵר שְׁחַת. שְׁנֵאֲמַר וְאִתָּה אֱלֹהִים תּוֹרְדִם לְבָאֵר שְׁחַת. אֲנִשִּׁי דְמִים וּמְרָמָה לֹא יִחְצוּ יְמֵיהֶם, וְאֲנִי אֶבְטַח בְּךָ

Cette semaine nous présentons les différents avis sur la longueur des sonneries. Tout d'abord il faut comprendre l'avis de Rabbi Abahou qui a ajouté une série de תשר"ת qui n'était pas mentionnée dans les Tanaïm. Puis nous étudierons les différences de points de vue sur la Tkia, la Teroua et les Chevarim, dans les Richonim et le Beit Yossef. Notre Minhag de faire comme Riva peut-il être justifié en faisant le décompte des Richonim qui pensent comme lui ? En faisant comme Riva est-on acquitté de Rachi ?

Ainsi nous pourrons comprendre les Psakim qui seront étudiés la semaine prochaine beezrat Hachem ...

Bon Limoud sur Matmidim !

Programme du dimanche

1. La Takana de Rabbi Abahou

Rav Hay Gaon et le Rambam sont en Mahloket pour expliquer cette Takana : est-ce que Rabbi Abahou avait un doute sur le bon Seder voulu par la Torah (et donc les Tanaïm seraient en Mahloket), ou bien chaque Tana avait raison et il n'était question que d'unifier les différents Minhaguim et faire des Tkiot identiques dans toutes les Kehilot ?

בית יוסף אורח חיים סימן תקצ

ב. [...] וכתבו הרא"ש (שם) והר"ן (שם. ד"ה אתקין) שנשאל רבינו האי וכי עד שבא רבי אבהו ותיקן שיהיו תוקעין תשר"ת תש"ת תר"ת לא היו ישראל יוצאים ידי תקיעת שופר והשיב כך היה הדבר מימים קדמונים מנהג בכל ישראל מהם עושים תרועה יבבות קלות ומהם עושים יבבות כבדות שהם שברים ואלו ואלו יוצאים ידי חובתם שברים כבדות תרועות הן יבבות קלות תרועות הן והיה הדבר נראה כחלוקה אף על פי שאינה חלוקה ולא היו מטעים אלו את אלו כי חכמים של הללו מודים דיבבות תרועות הן וחכמים של הללו מודים כי שברים תרועות הן וכשבא רבי אבהו ראה לתקן תקנה שיהיו כל ישראל עושים מעשה אחד ולא יראה ביניהם דבר שההדיוטות רואים אותו כחלוקה והא דאמר אביי בהא ודאי פליגי (לג:) לאו פלוגתא ממש קאמר שהיו מטעים אלו את אלו אלא הכי קאמר בהא ודאי פליגי במעשיהם דתנא דידן היה עושה התרועות יבבות ותנא ברא היה עושה אותן שברים כל אחד לפי מנהג הבכי של מקומו אף על פי שאין בזה שום קפידיא שהרי שניהם ענין בכי הוא ואין כאן חילוק ענין אלא חילוק מעשה ולפי זה כי אמרינן בדרבי אבהו מספקא ליה אי גנוחי גנח אי ילולי יליל וכן כי אמרינן מספקא ליה דילמא גנח ויליל צריך לומר דלאו ספק ממש קאמר לענין דינא אלא לחילוקי המנהגות קורא ספק ולשון שאינו מדוקדק הוא

ודברים אלו כתב הריטב"א בתשובה וכתב על זה ומזה הטעם בתקיעות של סדר התפלה אין עושין בכל ברכה אלא אחד מהסימנים ואילו היתה תקנת רבי אבהו מפני הספק היה לנו לעשות בכל אחת מהן שלשה סימנים שאם לא כן אין בשלשתן אלא אחד שיהיה אמת אבל לפי זה שלשתן אמת ואדם יוצא בכל אחת מהם ולפיכך כדי שלא להטריח על הציבור די לנו באחת מהם וגם כדי שיתברר מתוך כך שכולם אמת ואנו עושים תחלה דברי רבי אבהו ואחר כך דברי תנא ברא ואחר כך דברי תנא דמתני' להעלות בקודש לפתוח בקטן ולסיים בגדול וזה כפתור ופרח עכ"ל

אבל הרמב"ם משמע שאינו סובר כן אלא ספק בעיקר הדין הוא שנסתפק לנו בתרועה היאך היא שכתב בפרק ג' (ה"ב - ג) וזה לשונו תרועה האמורה בתורה נסתפק לנו בה ספק לפי אורך השנים ורוב הגלות ואין אנו יודעים היאך היא אם היא הלילה שמייילין הנשים וכו' נמצא מנין התקיעות שלשים כדי להסתלק מן הספק משמע דספק גמור נסתפק לנו לענין הדין וכן נראה שהוא דעת סמ"ג (עשין מב קיח ע"ד) שכתב כי מסופק היה בפירוש ותיבב אם יללה הוא אם גניחה הוא ועושה שניהם ואחר כך צוה שיהיו תוקעים קש"ק כי שמא גניחה הוא וכו' ואחר כך צוה שיהיו תוקעים קר"ק כי שמא יללה הוא וכו' משמע בהדיא שמחמת ספק שנסתפק לענין הדין תיקן כן וקודם רבי אבהו כל מקום היה נוהג כסברת רב המקום ההוא וכשבא רבי אבהו קיבץ כל הספיקות והתקין שיעשו כדברי כולם כדי שיצאו כל ישראל ידי חובת תקיעת שופר בלא ספק כלל:

Programme du lundi

Pourquoi Rabbi Abahou a-t-il ajouté la série de תשר"ת alors qu'aucun Tana ne l'avait mentionnée ? La réponse donnée est-elle valable aussi bien pour Rav Hay Gaon que pour le Rambam ?

ב"ח אורח חיים סימן תקצ

ומ"ש דמספקא לן נמי אם הוא שניהם כאחד. אוקימתא דתלמודא לשם אליבא דר' אבהו למאי דאתקין בקסרי דמספקא ליה דילמא גנח ויליל. ויש לתמוה דכיון דחזינן דלא פליגי תנאי אלא אי גנחי גנח או ילולי יליל וליכא תנא דקאמר דתרועה הוי גנחי ויליל אם כן ר' אבהו למה מספקא ליה בהכי טפי וי"ל דלאו ספיקא ממש קאמר לענין דינא אלא לחילוקי המנהגים קורא ספק וכמו שכתבו כל המפרשים על שם רבינו האי דד"ת לכ"ע התרועה ענין בכייה היא מה לי בגניחה ומה לי בילילה ובכל ענין יוצא ידי חובת תרועה אלא דתנא דמתניתין היה שונה התרועה יבבות כמנהג הבכי של מקומו ותנא דברייתא היה שונה בגניחה כמנהג הבכי של מקומו וכדי שלא יהא נראה כאגודות אגודות תיקן ר' אבהו שיהיו תוקעין כל ישראל תש"ת תר"ת ואם כן יש לומר שאגב זה תיקן נמי שיהיו תוקעין נמי תשר"ת דכיון דנראה לספק שמא התרועה היא גנח ויליל כמנהג הבכי של מקצת בני אדם הילכך **כדי שלא ליתן פתחון פה לשום ספק תיקן גם כן תשר"ת** וכן נראה מדברי ה"ר אליהו מזרחי (בביאורו לסמ"ג הל' שופר יא ב ד"ה וכשעושין) **אכן להרמב"ם והסמ"ג דסבירא להו דספק ממש לענין דינא קאמר קשיא וצריך עיון:**

ט"ז אורח חיים סימן תקצ ס"ק א

או אם הם שניהם יחד. בגמ' מספקא ליה לר' אבהו כך וקש' מהי תיתי לומר כן דהא במתני' תנן שיעור תרועה כג' שברים ובברייתא אמרי' כג' יבבות ורמינן להו אהדדי ומשני אבבי דפליגי דמ"ס גניח' ומ"ס יליל א"כ ליכא לספוקי אלא או כמתני' או כבריית' אבל בשניהם יחד ליכא שום תנא ונ"ל דהספק הוא לר' אבהו בזה דאפש' דלא פליגי מתני' וברייתא דתרווייהו בעי' גנח ויליל ומתניתין תנא שיעור הגנח וברייתא תנא שיעור היליל או דלמא דאין תרועה אלא א' מהם ופליגי כדאב"י כנ"ל.

Programme du mardi

Taille de la Teroua

Il est étonnant que le Tour ne ramène pas l'avis du Riva directement, alors que Tosfot et son père le Roch l'avaient fait. En étudiant l'avis du 'tourt dans le Beit Yossef vous pourrez apporter un élément de réponse ...

Pouvez-vous définir ce que pense le Rambam ? Notre Minhag de faire comme Riva peut-il être justifié en faisant le décompte des Richonim qui pensent comme lui ? En faisant comme Riva est-on acquitté de Rachi ?

טור אורח חיים הלכות ראש השנה סימן תקצ

שיעור תקיעה כתרועה ושיעור תרועה כשלשה יבבות **פירש"י** ג' כחות בעלמא כל שהוא ולפי זה צריך ליזהר בשברים שלא יאריך בכל שבר כג' יבבות שהן ג' כחות כל שהוא שאם כן יצא מכלל שבר ונעשה תקיעה שהרי שיעור תקיעה כג' קולות של כל שהוא וצריך להאריך בתקיעה של תשר"ת יותר משל תש"ת ובשל תש"ת יותר מבשל תר"ת דהא שיעור תקיעה כתרועה ותשר"ת אנו עושין משום שמא

תרועה היא גנח ויליל ע"כ צריך להאריך בתקיעה כשיעור שניהם ותש"ת משום שמא תרועה היא שברים שהם ג' קולות מופסקים הלכך צריך להאריך בתקיעה כשיעורן ותר"ת משום שמא היא יליל שאינו אלא אחד לכן א"צ להאריך בתקיעה אלא כשיעורו ומיהו אם מאריך הרבה בכל תקיעה אין לחוש שאין בה שיעור למעלה ויכול להאריך בה כמו שירצה וכן בתרועה אף על גב דשיעורה כג' יבבות יכול להאריך בה כמו שירצה וכן בג' שברים אין לחוש אם מוסיף עליהן ועושה ד' או ה' כי שברים תרועה היא ויכול להאריך בה כמו שירצה ורש"י פירש שברים ארוכים מיבבות **אבל בעל העיטור** כתב מסתברא ג' שברים ג' קולות קטנים מופסקים וג' יבבות כשיעור ג' שברים אלא שאין הפסק ביניהם ולא פליגי בשעורי אלא שזה עושה שברים קטנים בהפסק כגון גונח וזה עושה בלא הפסק והוא יליל והכל שוה **וכ"כ הרמב"ם** ז"ל ולפי זה א"צ להאריך בתקיעות של תש"ת יותר משל תר"ת וסברא ראשונה היא דעת התוספות וכן דעת אדוני אבי ז"ל:

בית יוסף אורח חיים סימן תקצ

וכתבו עוד **התוספות והרא"ש שהריב"ם וריב"א** מפרשים דיבבא היא שלש כחות של כל דהו ונמצא שיעור תרועה כתשעה כחות וכן התקיעה ולדבריהם אין לחוש אם האריך קצת בשברים וצריך למשוך בתקיעה של תשר"ת כשיעור שלשה שברים וג' כחות ומי שלא משך בתקיעה כשיעור הזה ומשך בשברים לא קיים מצוה לא כמר ולא כמר ור"ח פירש כפירוש רש"י וכן הוא אומר בירושלמי (פ"ד ה"י) אי זהו תרועה כתלת דקיקין עכ"ל הרא"ש ז"ל וכן כתב המרדכי (סי' תשכ) וכתב סמ"ג (עשין מב קיח ע"ד) שנראין דברי ריב"א וריב"ם:

ומ"ש רבינו בשם העיטור (הל' שופר ק ע"ד) מסתברא שלשה שברים שלשה קולות מופסקים וכו'. ויש ספרים דגרסי שלשה קולות קטנים מופסקים וה"פ שדעת בעל העיטור דאף על גב דאמר אב"י בהא פליגי לאו למימרא דפליגי בשיעור תרועה כדפירש רש"י אלא לדברי הכל שיעורא הוי כשלשה קולות שכל קול מהם הוא שלש כחות כל דהו אלא בגוונא דתרועה הוא דפליגי דמר עביד לה כשלשה קולות מופסקים וארוכים קצת וקרי להו קטנים מפני שאין קול אחד מהם ארוך כתקיעה ומר עביד ט' כחות כל דהו שאין ביניהם הפסק וזהו שכתב ולא פליגי בשיעור פירוש הנך תנאי לא פליגי בשיעורא אלא שזה עושה שברים וכו' שבעל העיטור הביא בתחלת דבריו דברי התנאים ומאי דאמר אב"י בהא ודאי פליגי ולפיכך כתב סתם ולא פליגי בשיעור ורבינו העתיק סוף דברי בעל העיטור ולא העתיק תחלתם ולענין הדין דברי בעל העיטור הם כדברי ריב"ם וריב"א: ועוד יש לפרש דעת בעל העיטור דשיעור תרועה שלשה קולות קטנים כל שהוא מופסקים שהן יותר משיעור שלשה קולות קטנים תכופים וכדפירש רש"י שברים ארוכים מיבבות אלא דבהא פליגי ארש"י שהוא סובר דתנאי לא פליגי בשיעור תרועה דלכולי עלמא שיעור תרועה כשלשה קולות קטנים מופסקים אלא בגוונא דתרועה פליגי דמר עביד לה בקולות מופסקים ומר עביד לה בקולות תכופים והוא יליל ופירוש זה נראה יותר:

ומ"ש רבינו ולפי זה אין צריך להאריך בתקיעה של תש"ת יותר מבשל תר"ת. פשוט הוא דכיון דשיעורא דשברים ודתרועה חד הוא אין להאריך בתקיעת סימן זה יותר מבתקיעת סימן זה:

ומ"ש רבינו וכן כתב הרמב"ם. אינו מבואר בדבריו שהוא לא כתב (פ"ג ה"ד) אלא שיעור שלשה שברים כתרועה אבל **הרב המגיד** נראה שפירשם כן שכתב רבינו לא הזכיר שיעור לפי שכבר ביאר שנסתפק לנו מה היא התרועה אבל כתב ששיעור השברים הם כתרועה וכן הוא ששיעור היבבות והשברים אחד שהשברים הם שלשה והיבבות תשע וכן כתבו ז"ל ולא נתבאר זה בדברי רבינו יפה עכ"ל ויש ספרים שגורסין הרמב"ן בנו"ן:

Programme du mercredi

La Teki'a

Quelle est la taille de la Teki'a selon Rachi et selon le Rambam ? Pouvez-vous trouver une réponse à la contradiction du Ran sur le Rambam selon ce qui a été dit auparavant ?

Quelle est la Chita du Raavad ? Y a-t-il une source à cet avis ? Pense-t-il comme Riva sur la Teroua ?

ר"ן על הרי"ף מסכת ראש השנה דף י עמוד א

גמ' תנא דידן חשיב תקיעות דכולהו בבי כתרועות דכולהו בבי. יש מי שפירש התקיעות דכולהו בבי דהיינו שש תקיעות כשלוש תרועות ותנא ברא קא חשיב חד בבא שהן שתיים וקאמר שהן כתרועה ולפי זה שיעור תקיעה כחצי תרועה וכן דעת הרמב"ם ז"ל בפ"ג מהלכות שופר ולא נהירא דהא והעברת כתיב דמיניה ילפינן פשוטה לפניה ופשוטה לאחריה ולשון העברה קול ארוך משמע ושלש יבבות אמרי' בירושלמי דהיינו שלש טרימוטין דהיינו ג' קולות קטנים ביותר ופלאגא דידהו דהיינו טרימוט וחצי זוטר שיעוריה טפי ובכי האי גוונא לא מיקרי העברה לפיכך נראה דהכי קאמר תנא דידן קא חשיב תקיעות ראשונות דכולהו בבי דשיעור תקיעה אחת כתרועה אחת ושיעור דתקיעות אחרונות לא איצטריך ליה למתני דפשיטא ליה דשיעור של אחרונות כשל ראשונות ותנא ברא חשיב חד בבא כלומר דשיעור תקיעה ראשונה דחד בבא כשיעור תרועה וממילא תקיעה אחרונה נמי שיעורה כבראשונה הילכך נקטינן דשיעור תקיעה כתרועה:

בית יוסף אורח חיים סימן תקצ

וכתבו הר"ן (שם ד"ה אבל) והרב המגיד (שם) **שיש להראב"ד** (בהשגות שם, ובדרשות הראב"ד לר"ה) שיטה אחרת בזה שהוא מפרש שיעור תקיעה אחת כתרועה אחת וכדפירש רש"י וכיון דאמר אביי גבי תרועה בהא ודאי פליגי תו לא איצטריכין לפרושי דמתניתין תקיעות דכולהו בבי קא חשיב ולאפוקי מפשטיה אלא שזהו גורם לשנות בלשונותם דתנא דמתניתין סבר דתרועה דאורייתא יבבות נינהו דהיינו ילולי שהם שלשה קולות קטנים ומשום הכי קתני דשיעור תקיעה כשלוש תרועות שהם תשע טרימוטי ותנא ברא סבר גנוחי גנח והיינו שברים גדולים ויש בכל שבר ושבר כדי ג' יבבות והוי נמי שיעור תקיעה לדידיה תשע טרימוטי ובשיעורא דתקיעה לא פליגי כלל אבל בשיעור דתרועה עצמה הוא דפליגי. **וכתב הרב המגיד** שלדעת זה הסכימו **הרמב"ן** ו**הרשב"א** ששיעור התקיעה כתרועה אחת והיא או שלשה שברים או תשעה טרימוטות שהכל כשיעור אחד וכן עיקר ויש מי שהחמיר בתקיעה של תשר"ת שצריך להאריך בה כשיעור שלשה שברים ותרועה שהם שמנה עשר טרימוטות ואין זה עיקר אלא שיעור כל התקיעות אחת וכל אחת היא כתשעה טרימוטות עכ"ל הרב המגיד. והר"ן (שם ד"ה נמצא) כתב על דברי הראב"ד נמצא עכשיו לפי שיטה זו שאין תקיעה תלויה בתרועה כלל דהא לתנא דמתניתין שיעור תרועה ג' יבבות ושיעור תקיעה ט' יבבות אלא חכמים נתנו שיעור לתקיעה ט' טרימוטי דכי האי שיעור משמע להו לישנא דוהעברת ולפי זה אין לשנות בין תקיעות של תשר"ת ותש"ת ותשר"ת כלל דתקיעה יש לה שיעור בפני עצמה ואינה תלויה בתרועה ויש לחוש ולהחמיר כדברי הגאונים ז"ל:

Programme du jeudi

Les Chevarim

Tosfot disent qu'il faut faire attention de ne pas trop rallonger les Chevarim. Est-ce valable aussi pour le Riva ? Comme le Beit Yossef repousse-t-il cet avis ? Quelles sont les deux explications du Korban Nethanael ?

בית יוסף אורח חיים סימן תקצ

ומ"ש רבינו ולפי זה צריך ליזהר בשברים שלא יאריך בכל שבר כשלוש יבבות וכו' עד כי שברים תרועה היא ויכול להאריך בה כמו שירצה. כן כתבו שם התוספות (לג: ד"ה שיעור) והרא"ש (פ"ד סי' י) והביאו ראייה למה שכתבו שאם מאריך הרבה בתקיעה אין לחוש מדתנן התם תקע בראשונה ומשך בשניה כשתים אין בידו אלא אחת ולמדו משם דהוא הדין לתרועה דאף על גב דשיעורה כשלוש יבבות יכול להאריך בה כמו שירצה ומטעם זה נמי אין לחוש אם עשה ארבעה וחמשה שברים שהשברים במקום תרועה הן והוא לה תרועה אריכתא כמו שאנו מאריכים ביבבות

ויש לדקדק על מה שכתבו צריך ליזהר בשברים שלא יאריך בכל שבר כשלוש יבבות שהם שלש כחות של כל שהוא שאם כן יצא מכלל שבר ונעשה תקיעה שהרי בתשר"ת אף על פי שיאריך בכל שבר כארבע וחמש יבבות אין בכך כלום שהרי תקיעות תשר"ת צריכה להיות ארוכה כשברים ותרועה ואם כן כשיאריך בשבר כארבע וחמש יבבות עדיין אינו ארוך כתקיעה וכן בתשר"ת כיון שפירש רש"י דשברים ארוכים מיבבות ושיעור תקיעה כתרועה אף על פי שיאריך בשבר כשלוש יבבות עדיין אינו ארוך כתקיעה שהיא כשלושה שברים שהן ארוכים מיבבות וי"ל שכל שמאריך בשבר כשיעור תקיעת תר"ת שהוא כשלוש יבבות הרי יצא מכלל שבר ונעשה תקיעה אף על גב דלגבי תקיעה דסימן דידיה לא הוי כתקיעה:

קרוב נתנאל מסכת ראש השנה פרק ד סימן י ד"ה ל

לפי זה כו' דא"כ כו'. אף על גב דתקיעה של קש"ק צריך להאריך כשיעור ג' שברים שהמה יותר משלש כחות כל דהו. מ"מ ס"ל לרבינו כיון דבסדר קר"ק התקיעה כשלוש כחות א"כ מחזי כתקיעה ויותר ניחא לרבינו האי דבין גנח ובין יליל הוי תקיעה דאורייתא כדכתב רבינו לעיל ואח"כ מצאתי בב"י כדברי ושתי ובזה נסתלק קושית הגה"ה המתחלת ול"נ ועי' מהרש"א ד"ה שיעור תרועה:

Liste des 102 Souguiot étudiées sur Matmidim		
Souguiot de Brah'ot		Sougiot sur les H'aguim
1. Birkot Hatorah 2. Choméa Kéoné 3. Arévout 4. Kavana dans le Chema 5. Position pour le Chema 6. Méah Brah'ot 7. Amen Yetoma 9. Les quantités pour les Brah'ot 10. Les Brah'ot de consommation 11. Brah'a Chééina Tsrih'a 12. Ikar Vétafel 13. Mééin Chaloch	14. Brah'a sur un interdit 15. Anigrone 17. Birkat Haguafen 18. Natei Inchei 19. Birkat Haréah' 22. Les jus 23. Trima 24. Pat Kisinin (1) 25. Pat Kisinin (2) 26. Les Apéritifs 27-31 Zimoun 32. Tefilat Haderekh	33-34. Birkat Hagomel 38. Chéhéh'éyanou sur un nouveau fruit 39. Chéhéh'éyanou sur un nouveau Keli 40. Chéhéh'éyanou sur les Mitsvot 41. Hatov Véhamétiv sur le vin 42. Cheva Brah'ot (1) 43. Cheva Brah'ot (2) – Panim H'adachot 46. Birkat Halevanah 47-49. H'azarat Hachats'
Souguiot générales		
37. Bal Tossif 50. Tokh Kédé Dibour 51-52. Ein Chaliah' Lidvar Avera 53. Mitsva bo yoter Mibichlouh'o	54. Mitsvot lav lihanot nitanou 55-56. Mitsvat Assei Chehazman grama 57. Zerizim makdimim lemitsvot	71. 72. Haossek Bamitsva Patour Minhamitsva 89. 90. Les actions de l'enfant
Chabbat – Melekhet Mah'chevet		Chabbat – Les Derabanan
59. 60. 61. Mit'assek 62. 63. 64. Davar Chééno Mitkaven 65. à 68. Psik Récheh	75 à 79. Grama 80. Chinouy 69. 70. Melakha chééina tsrikha légoufah	91 à 95. Réhitsa BéChabbat VéYom Tov
Hachkafa- pensée juive	Even Haezer	Yorei Dé'ah
81 à 84. Tsaar Baalei Haim	96 à 99. Yih'oud	73. 74. Maaser sur les gains
		Hanouka 8. Emplacement de la Hanoukia 44. Ner Ich oubeto 45. Ner Ich oubeto (2) Pourim 16. Michloah' Manot et Matanot Laevyonim 85. Zakhor et Méh'iyat Amalek Pessah 20. Biour H'amets 58. Bedika des miettes 86. 87. 88. Vente du Hamets Sefirat Haomer 21. Un seul grand compte 89. 90. Un enfant qui devient adulte au milieu de la Sfirah Ben Hametsarim 100. 3ème Beit Hamikdash Roch Hachana 35. Les trois Livres 101. 102. Tkiof Choffar Soukot 36. Mitstaer